

145

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 czerwca 1955 r.

w sprawie obniżek i ulg w podatku gruntowym.

Na podstawie art. 10 i 11 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143) i art. 9 ust. 1 dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. z 1954 r. Nr 55, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obniża się o 10% podatek obliczony według ruchomych stawek podatkowych dla indywidualnych gospodarstw rolnych, położonych na obszarze województw: koszalińskiego, olsztyńskiego, zielonogórskiego i szczecińskiego z wyjątkiem powiatu szczecińskiego i m. Szczecina oraz na obszarze powiatów: elckiego, goldapskiego i oleckiego województwa białostockiego, powiatów: elbląskiego z m. Elblągiem, kwidzyńskiego, lęborskiego, malborskiego i sztumskiego województwa gdańskiego, powiatów: brzeskiego z m. Brzegiem, grodkowskiego, namysłowskiego, niemodlińskiego i nyskiego z m. Nysą województwa opolskiego, powiatów: bolesławieckiego, bystrzyckiego, jeleniogórskiego z m. Jelenią Górą, kamienogórskiego, kłodzkiego, lubańskiego, lubińskiego, lwóweckiego, noworudzkiego, wołowskiego i zgorzeleckiego województwa wrocławskiego oraz powiatów leskiego i ustrzyckiego województwa rzeszowskiego.

2. Obniżkę podatku o 10% stosuje się także dla indywidualnych gospodarstw rolnych, które na skutek zmian podziału administracyjnego Państwa, dokonanych po wymiarze podatku gruntowego za rok 1954, przeszły bądź przejdą w okresie do dnia 31 grudnia 1955 r. z powiatów wymienionych w ust. 1 do powiatów, w których obniżka ta nie ma zastosowania.

§ 2. 1. Upoważnia się prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych do obniżenia podatku gruntowego z urzędu, przy wymiarze, słabo zagospodarowanym indywidualnym gospodarstwem rolnym, jeżeli na podstawie opinii komisji budżetowo-finansowej gromadzkiej rady narodowej (właściwej dla spraw finansowych komisji miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej albo rady narodowej osiedla) dojdą do wniosku, że podstawa opodatkowania wynikająca z norm przeciętnego przychodu szacunkowego jest dla danego gospodarstwa za wysoka w stosunku do faktycznych przychodów tego gospodarstwa; ogólna suma obniżek nie może jednak przekraczać 3% kwoty podatku należnego od wszystkich podatników danego powiatu (miasta).

2. Minister Finansów na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej, zatwierdzony przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej, może podwyższyć ogólną sumę obniżek o określoną kwotę i wyrazić zgodę:

- 1) na stosowanie dodatkowych obniżek podatku dla szczególnie słabo zagospodarowanych indywidualnych gospodarstw rolnych,
- 2) na obniżenie podatku przy wymiarze o określony procent dla wszystkich indywidualnych gospodarstw rolnych, położonych w danej wsi i osiedlu.

§ 3. Podatek przypadający z gruntów przydzielonych do zagospodarowania zrzeszeniom uprawy ziemi, sąsiedzkim grupom uprawowym, zespołom uprawowym

bądź osobom fizycznym na podstawie umowy zawartej przez prezydium rady narodowej na okres co najmniej 3 lat w ramach likwidacji odlogów i innych nie zagospodarowanych użytków rolnych lub przekazanych w trybie przepisów dekretu z dnia 9 lutego 1953 r. o całkowitym zagospodarowaniu użytków rolnych (Dz. U. Nr 11, poz. 40) obniża się:

- 1) o 10% w przypadkach, gdy podatek z tych gruntów obliczony jest według stałych stawek podatkowych lub ruchomych stawek podatkowych określonych w skali nr 1 stawek podatku gruntowego, stanowiącej załącznik nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1955 r. w sprawie zaliczenia poszczególnych powiatów do jednego z okręgów gospodarczych, ustalenia norm przeciętnego przychodu szacunkowego z hektara gruntów oraz stawek podatku gruntowego dla celów wymiaru podatku gruntowego za rok 1955 (Dz. U. Nr 23, poz. 144),
- 2) o 5% w przypadkach, gdy podatek z tych gruntów obliczony jest według ruchomych stawek podatkowych określonych w skali nr 2 stawek podatku gruntowego, stanowiącej załącznik nr 4 do rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1.

§ 4. Członkom zrzeszenia uprawy ziemi oraz członkom sąsiedzkich grup uprawowych, opłacającym podatek według ruchomych stawek podatkowych, obniża się o 30% tę część podatku, która przypada z gruntów włączonych do wspólnej uprawy. Warunkiem przyznania ulgi dla członków sąsiedzkich grup uprawowych jest sporządzenie aktu zdawczo-odbiorczego z usług wykonanych przez państwowe ośrodki maszynowe na gruntach objętych wspólną uprawą.

§ 5. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu pięcioro lub sześcioro dzieci, korzysta z ulgi w wysokości 25% podatku gruntowego, jeżeli ma na utrzymaniu siedmioro lub ośmioro dzieci — w wysokości 50% podatku. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma na utrzymaniu dziewięcioro i więcej dzieci.

2. Ulgę, o której mowa w ust. 1, stosuje się tylko do podatników, dla których łączna podstawa opodatkowania za rok przyznania ulgi nie przekracza 15.750 zł.

3. Wymieniona w ust. 1 i 2 ulga przysługuje na dzieci do lat 14: własne, przysposobione i pasierbów, jeżeli nie posiadają własnych źródeł przychodów.

4. Ta sama ulga przysługuje również na dzieci starsze do ukończenia przez nie 24 lat życia, jeżeli pobierają naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie posiadają własnych źródeł przychodów.

5. Przy stosowaniu ulgi (ust. 1 — 4) nie bierze się pod uwagę dzieci oddanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl przepisów art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie.

6. Dla zastosowania ulgi (ust. 1 — 5) decydujący jest stan rodzinny oraz wiek dzieci podatnika w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok podatkowy.

7. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, która sama prowadzi gospodarstwo rolne, ulgę, o której mowa w ustępach poprzedzających, stosuje się w rozmiarze 25% podatku, gdy ma na utrzymaniu troje lub czworo dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu pięcioro lub sześcioro dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu siedmioro lub więcej dzieci.

§ 6. 1. Członkowi rodziny prowadzącemu gospodarstwo rolne żołnierza, odbywającego zasadniczą służbę wojskową, przyznaje się ulgi w następujących wysokościach:

- 1) jeżeli w gospodarstwie tym nie ma w roku przyznania ulgi oprócz tego członka rodziny innego zdolnego do pracy krewnego lub powinowatego:
  - a) 50% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok nie przekracza 14.550 złotych,
  - b) 30% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 14.550 złotych do 27.850 złotych,
  - c) 20% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 27.850 złotych,
- 2) jeżeli w gospodarstwie tym w roku przyznania ulgi oprócz tego członka rodziny jest jeden krewny lub powinowaty zdolny do pracy:
  - a) 30% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok nie przekracza 14.550 złotych,
  - b) 20% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 14.550 złotych do 27.850 złotych,
  - c) 10% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 27.850 złotych.

2. Ułga określona w ust. 1 nie może przekraczać 1.750 złotych rocznie dla jednego podatnika.

3. Za członków rodziny żołnierza w rozumieniu ust. 1 uważa się osoby określone w art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. z 1954 r. Nr 55, poz. 277).

4. Za krewnych i powinowatych w rozumieniu ust. 1 uważa się rodziców, rodzeństwo i małżonków rodzeństwa żołnierza lub jego żony, dzieci żołnierza — także dzieci przysposobione i pasierbów, jeśli krewni ci i powinowaci mają: mężczyźni od 18 do 60 lat, kobiety od 18 do 50 lat; do tych krewnych i powinowatych nie wlicza się kobiety prowadzącej gospodarstwo domowe członka rodziny żołnierza oraz osób trwale niezdolnych do pracy.

5. Ulgi w wysokości i na warunkach, określonych w poprzedzających ustępach, stosuje się również do gospodarstwa rolnego członka rodziny żołnierza, jeżeli prowadzenie tego gospodarstwa i utrzymanie rodziny zależne było w przeważającej mierze od pracy żołnierza.

6. Ulgi, określone w ustępach poprzedzających, stosuje się za ten rok, w którym żołnierz odbywa zasadniczą służbę wojskową, i tylko w przypadkach, jeżeli zasadnicza służba wojskowa trwa co najmniej 9 miesięcy, licząc od dnia powołania.

7. Ulgi stosuje się na podstawie zaświadczenia dowódcy jednostki wojskowej, stwierdzającego odbywanie przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej i datę, od której służbę odbywa, oraz na podstawie danych zebranych przez prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej co do okoliczności uzasadniających przyznanie ulgi.

§ 7. 1. Osobom określonym w art. 1 i art. 2 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. z 1953 r. Nr 28, poz. 112) przysługują ulgi w tym roku podatkowym, w którym trwała całkowita lub częściowa ich niezdolność do pracy zarobkowej.

2. Ulgi te stosuje się na podstawie pisemnego stwierdzenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej, że podatnik posiada prawo do zasiłku i pomocy na podstawie dekretu, o którym mowa w ust. 1, chociażby prawo to uległo zawieszeniu.

3. Podatnikom, o których mowa w ust. 1, przyznaje się ulgi w następujących wysokościach:

- 1) jeżeli w gospodarstwie rolnym podatnika nie ma w roku przyznania ulgi zdolnego do pracy krewnego lub powinowatego:
  - a) 50% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok nie przekracza 14.550 złotych,
  - b) 25% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 14.550 złotych,
- 2) jeżeli w gospodarstwie rolnym podatnika jest w roku przyznania ulgi jeden krewny lub powinowaty zdolny do pracy:
  - a) 30% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok nie przekracza 14.550 złotych,
  - b) 15% podatku przypadającego za rok przyznania ulgi, jeżeli łączna podstawa opodatkowania za ten rok wynosi ponad 14.550 złotych.

4. Przepisy § 6 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

§ 8. 1. Nadzwyczajne okoliczności, istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika, np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek, mogą być podstawą do zastosowania ulgi przez prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej z urzędu lub na wniosek podatnika w wysokości do 50% podatku za ten rok podatkowy, w którym okoliczności te zaszły. W wyjątkowych gospodarczo uzasadnionych przypadkach może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Przyznanie ulgi z powodu klęsk żywiołowych i wypadków losowych może nastąpić wówczas, gdy spowodowały one istotne szkody w budynkach, ziemiopłodach, inwentarzu żywym i martwym oraz w drzewostanie i jeżeli szkody te nie zostały pokryte przez ubezpieczenie.

3. Ulgi, o których mowa w ust. 1 i 2, prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych przyznają odrębną decyzją w okresie płatności zaliczki oraz przy wymiarze i po wymiarze podatku. Decyzja ta może być wydana wyłącznie w tym roku podatkowym, za który ulga się należy. Jeżeli okoliczności uzasadniające ulgę zaistniały w miesiącu grudniu, ulga może być udzielona również

w miesiącu styczniu następnego roku, najpóźniej jednak przy zaliczce na podatek gruntowy za rok następny.

§ 9. 1. Obniżki i ulgi określone w niniejszym rozporządzeniu w przypadku ich zbiegu przyznaje się niezależnie jedna od drugiej.

2. Obniżki i ulgi oblicza się od kwoty podatku, ustalonej za dany rok, a w przypadkach obniżenia podatku o 10% (§ 1) od kwoty podatku pomniejszonej o 10%.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1952 r. w sprawie ulg dla członków rodzin żołnierzy kadrowej służby wojskowej w podatku grun-

towym oraz w wykonywaniu świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. z 1952 r. Nr 11, poz. 70 i z 1953 r. Nr 49, poz. 240) w części dotyczącej ulg w podatku gruntowym.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku gruntowego, poczynając od roku 1955.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

146

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 czerwca 1955 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o podatku gruntowym.

Na podstawie art. 3, art. 5 ust. 4, art. 9 ust. 4 i art. 12 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przenosi się obowiązek podatkowy na osoby fizyczne i na osoby prawne:

- 1) które gospodarują na gruntach państwowych zarządzanych przez prezydów rad narodowych, instytucje publiczno-prawne, przedsiębiorstwa państwowe lub przedsiębiorstwa będące pod zarządem państwowym,
- 2) którym prezydów rad narodowych oddały w gospodarowanie grunty prywatne na podstawie dekretu z dnia 9 lutego 1953 r. o całkowitym zagospodarowaniu użytków rolnych (Dz. U. Nr 11, poz. 40),
- 3) którym jako bezrolnym, małorolnym i średniorolnym chłopom pozostawiono nienaruszone prawo użytkowania dóbr martwej ręki na skutek ważnie zawartych umów dzierżawnych przed przejęciem przez Państwo nieruchomości ziemskich lub ich części na podstawie ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 9, poz. 87),
- 4) którym pozostawiono w dotychczasowym użytkowaniu grunty, o które pomniejszono w drodze regulacji gospodarstwa nadane im w trybie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) oraz dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. Nr 49, poz. 279),
- 5) którzy gospodarują na gruntach państwowych bez aktu nadania lub bez umowy dzierżawy (użytkowania).

2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach określonych w ust. 1 tylko za te lata podatkowe, w których użytkują (dzierżawią) one grunty.

§ 2. 1. Podatnik, który przystąpił w ciągu roku do rolniczej spółdzielni produkcyjnej, przestaje być podatnikiem od dnia 1 stycznia tego roku z tych gruntów, które zostały wniesione do spółdzielni i z których plony ze-

brane zostały zespołowo. W przypadku dokonania wymiaru na ten rok organ finansowy obowiązany jest uchylić z urzędu cały wymiar podatku i odpisać go podatnikowi w trybie określonym w przepisach o zobowiązaniach podatkowych.

2. W przypadku gdy podatnik dokonał indywidualnych zniw z części gruntów wniesionych do spółdzielni w pierwszym roku po wstąpieniu do spółdzielni lub — jeżeli wstąpił w jesieni po zasiewach ozimych — w następnym roku po wstąpieniu, wówczas płaci podatek za dany rok według stawki podatkowej, przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów, z których dokonał indywidualnych zniw.

3. W przypadku gdy podatnik będący członkiem spółdzielni poza działką przyzagrodową uprawia i dokonuje zbiorów indywidualnie z nie wniesionych do spółdzielni gruntów własnych lub objętych wspólną gospodarką gruntów członka rodziny wskutek tego, że gruntów tych nie mógł włączyć do spółdzielni z uwagi na ich położenie w innej miejscowości, wówczas płaci podatek według stawki podatkowej, przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów nie wniesionych do spółdzielni i użytkowanych indywidualnie (bez włączenia działki przyzagrodowej).

4. W przypadku gdy podatnik będący członkiem spółdzielni poza działką przyzagrodową uprawia i dokonuje zbiorów indywidualnie z części gruntów własnych nie wniesionych do spółdzielni bądź gruntów członka rodziny objętych przed wstąpieniem do spółdzielni wspólną gospodarką, wówczas z tych gruntów płaci za dany rok podatek według stawki przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej łącznie z gruntów włączonych do spółdzielni i uprawianych indywidualnie.

§ 3. W przypadku gdy na podstawie norm przeciętnego przychodu szacunkowego z 1 ha użytków rolnych, właściwych dla gruntów zwolnionych w myśl art. 9 ust. 1 pkt 6 — 18 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143), nie można ustalić podstawy opodatkowania przypadającej z tych gruntów, wówczas podstawę tę ustala się za pomocą średniej normy przeciętnego przychodu szacunkowego, jaka przypada z 1 ha pozostałych gruntów gospodarstwa rolnego, które nie korzystają ze zwolnienia od podatku, a w braku tych danych — na podstawie norm